

≡ SARAH LADD ≡

De
belofte van
*K*eatley
ROMAN Hall

Proloog

Keatley Hall, Gillham, Engeland
September 1810

De dertienjarige Ella Wilde wist één ding zeker: haar moeder was geen moordenaar.

Was Leonora Wilde excentriek geweest? Was ze anders dan anderen en zocht ze graag de grenzen op?

Zonder twijfel.

Maar een moordenaar?

Zeker niet.

Een druppeltje zweet gleed langs Ella's verhitte gezicht en ze sloeg naar een vlieg die om haar heen zoemde. De lucht was zwoel en bedompt op deze namiddag en het zonlicht dat verblindend door de op het westen gelegen ramen van de oranjerie scheen, maakte het verstikkend klam binnen de glazen muren.

Ella kon de drukkende atmosfeer in de oranjerie geen moment langer verdragen. Ze streek met haar hand over haar voorhoofd, deed het schort af dat ze droeg om haar crêpe rouwjapon te beschermen en stapte naar buiten, de groene achtertuin in. Het weelderige verlengstuk van de exotische kas, met kunstig aangelegde stenen paden, werd omzoomd door perfect gesnoeide hagen, prachtige herfstasters en fonkelend goudgele chrysanten.

De wind voerde een vochtige bries aan over de heidevelden. Ze wendde haar gezicht ernaartoe. Ze genoot van de diepe, aardse geur en de verkoeling die het briesje bood. Ella tilde haar lange, donkerblonde haar uit haar nek, op zoek naar wat verlichting van de schroeïende hitte.

Over een paar weken zou de herfst over het terrein van Keatley

Hall kruipen, eerst nog omzichtig met flarden koele lucht, om dan plotseling met vorst toe te slaan. De eikenbladeren zouden goud verkleuren en de wind zou alle kleurige bloemblaadjes wegblazen en een grijs, slapend landschap achterlaten.

Er waren zeven maanden voorbijgegaan sinds de dood van haar moeder. Zeven lange, hartverscheurende maanden. Iedereen had haar verzekerd dat de tijd de martelende pijn in haar borst zou verzachten, dat ademen op een dag weer normaal zou aanvoelen en dat ze haar moeders stem niet meer in elk geluidje en zuchtje wind zou horen.

Eerst had Ella hen geloofd. Ze wilde dat het waar zou zijn, maar terwijl de ene monotone, eindeloze maand overging in de andere, omhulde de nieuwe, angstaanjagende werkelijkheid haar als een lijkwade. Haar diepe eenzaamheid werd een gapende kloof en ze was bang dat hij haar helemaal zou opslokken.

Moeders dood werd eerst als een ongeluk beschouwd. De zoom van haar jurk was te dicht langs het vuur gestreken en had zo abrupt vlam gevat dat niets het vuur had kunnen doven.

Maar toen...

Beleefd vrouwelijk gelach uit de aangrenzende buxustuin trok haar aandacht. Ella draaide zich om, nieuwsgierig als ze was wie zich in de smorende hitte buiten waagde.

Eén dag eerder waren bijna vijftig gasten aangekomen op Keatley Hall – dat niet alleen een jongensschool was, maar ook het familie-erfgoed waar ze was opgegroeid – voor het jaarlijkse symposium van het Londens Genootschap van Natuurfilosofen.

Normaal gesproken keek Ella uit naar de bedrijvigheid en verfijning die het symposium met zich meebracht. Het was de enige tijd van het jaar waarin de ruime zalen en gangen krioelden van andere mensen dan studenten. Maar dit jaar was anders. De zon stond laag aan de westelijke hemel – zó laag dat hij haar uitdagend aan leek te staren en haar met zijn verblindende licht uit evenwicht bracht.

Ella ging in de lange schaduwen lopen die Keatley Hall over de tuin wierp en voelde zich getroost door het eeuwenoude

bouwwerk. Haar blik gleed drie verdiepingen omhoog langs de roodbruine muur van ijzerzandsteen, tot aan het leistenen dak en langs de reeks symmetrische vensters met roeden, terwijl ze er niet aan probeerde te denken dat ze haar moeder vaak achter de ramen had zien staan, uitkijkend over het landgoed.

Ella probeerde haar droevige gedachten van zich af te schudden en ging op haar tenen staan om te achterhalen waar de stemmen vandaan kwamen. Drie keurige dames – elk getrouwd met een lid van het Genootschap – stonden achter in de tuin aan de andere kant van de heg, met hun ruggen naar haar toe. De wind dreef hun gefluisterde woorden in haar richting.

‘Jij hebt het pamflet ook gelezen, toch? Heb je ook maar één reden om aan de inhoud te twijfelen?’ vroeg een van de vrouwen. ‘Het is geschreven door experts in de frenologie. Door mevrouw Wildes eigen vrienden.’

Ella’s familie was lange tijd enthousiast geweest over frenologie, de theorie die gebaseerd was op de gedachte dat de persoonlijkheid en gewoontes van mensen bepaald werden door de vorm van hun schedel. Haar moeder had er geestdriftig vele jaren van studie en onderzoek aan gewijd.

Ella wilde dat ze nooit van het woord had gehoord.

‘Zogenaamde vrienden, naar mijn mening,’ antwoordde de tweede dame, ‘want wie zou zulke vreselijke dingen schrijven over iemand uit zijn kennissenkring, laat staan over een vriendin?’

‘Ik ben geneigd het te geloven,’ kwam de eerste stem weer. ‘Mevrouw Wilde was lichtgeraakt. Waarom zouden we onze twijfels hebben over de mannen die dat pamflet hebben geschreven? Welk motief zouden ze kunnen hebben om te liegen?’

Ella schuifelde naar het einde van de heg. Ze trok haar neus op toen ze de weeïge zoete geur van een vlambloem rook en hield haar adem in om geen woord te missen.

‘Ik kan me gewoonweg niet voorstellen dat mevrouw Wilde bewust brandstichtte. Het is absurd!’

‘Absurd of niet, verschillende bedienden beweerden dat ze haar hoorden schreeuwen voor de brand begon en we weten allemaal

dat haar meningen en gedragingen steeds extremer werden – op het bizarre af?

Na een korte stilte begon de eerste dame weer te praten. ‘Wat vinden jullie van de bewering in het pamflet dat er een frenologisch onderzoek werd uitgevoerd op Eleanor als jong kind? De schrijvers stellen dat ze geneigd is om net zulk gedrag te vertonen als haar moeder.’

Ella was geschokt. Ze hadden het over haar! Hoe kon het dat zij de dwaasheid van zulke beweringen inzag terwijl de volwassenen om haar heen die voor waar aannamen?

Ella kon hun woorden niet meer aanhoren.

Het was alsof een of andere macht de controle overnam. Alsof al haar verdriet en woede zich samenbalden tot één overweldigende kracht. ‘Hoe durft u!’ Ella sprong achter de heg vandaan op het steenrode pad. De boerenzwaluwen op de boomtakken vlogen verschrikt op. ‘Hoe kunt u zulke vreselijke dingen beweren over iemand die u een vriendin noemde? Uw leugens zijn veel erger dan wat mijn moeder ooit heeft gedaan. Zij sprak tenminste de waarheid. U bent zelf bizar en gemeen! Als mijn moeder nog leefde, zou ze u nooit vergeven.’

Terwijl haar geschreeuwde woorden nog weergalmden tegen de stenen buitenmuur van Keatley Hall, draaide Ella zich met een ruk om en rende ze weg. De grijsgroene, oker en saffraankleurige tinten van de tuin werden één waas toen de tranen haar zicht vertroebelden. De hitte verstikte haar. Elke ademhaling voelde alsof er een vuur brandde in haar longen.

Iemand riep haar naam, maar ze stopte niet met rennen. Ze holde door de tuin, door het ijzeren hek en over de ruige weide. Ze ging pas langzamer lopen toen ze het schaduwrijke toevluchtsoord van het bladerdak van het bos had bereikt.

Naar adem happend liet Ella zich op de bemoste grond vallen. Haar kous bleef haken achter een gebroken tak en ze schaafde haar handpalm aan een boomstronk. Ze hijgde.

Ze had zich ongemanierd gedragen. Beledigend.

Maar ze zou hun deze wrede roddels nóóit vergeven.

Wat ze gezegd hadden sloeg nergens op. Ze was niet vreemd of extreem of een van de andere woorden die ze de afgelopen dagen had horen fluisteren, en haar moeder was dat ook niet geweest.

Maar hun woorden stonden nu in haar geheugen gegrift en ze zou er alles aan doen om te bewijzen dat ze het bij het verkeerde eind hadden, al kostte het haar laatste adem.

1

Keatley Hall, Gillham, Engeland
Augustus 1820

Ella Wilde beet op haar onderlip van concentratie terwijl ze haar moeders handgeschreven journalen in evenwicht hield in haar armen. Ze had de laatste weken over de bladzijden gebogen gezeten, bewijs verzamelend voor haar betoog.

Over minder dan een maand zou het volledige gezelschap van het Londens Genootschap van Natuurfilosofen opnieuw neerstrijken op de Keatley Hall Jongensschool voor hun jaarlijkse symposium. Ze kon het evenement onmogelijk tegenhouden, maar misschien, heel misschien kon ze haar vader overhalen om meneer Bauers aanwezigheid af te raden.

Bij elke stap over de ongelijke houten vloer die in de gang van de eerste verdieping van Keatley Hall lag, repeteerde Ella zwijgend haar betoog. Tot nu toe had haar vader haar pogingen om het onderwerp aan te snijden met koele verdraagzaamheid aangehoord, maar de tijd begon te dringen.

Zonder te kloppen liep ze door de openstaande deur haar vaders studeerkamer in. Het late ochtendlicht stroomde de smalle kamer binnen. Het maakte elk stofdeeltje zichtbaar dat in de muffe ruimte dwarrelde en scheen over een bureau dat bezaaid lag met brieven en slordige stapels boeken.

Philip Wilde keek op van de brief die hij aan het schrijven was. Zijn blik viel op de journalen in Ella's armen en met een diepe zucht plukte hij de bril van zijn neus en legde hem op het bureau.

'Ik weet wat u denkt,' merkte Ella energiek op voordat hij het woord kon nemen. 'Maar ik heb hier iets wat u moet horen.'

Ze legde de journalen op het bureau, liep bedrijvig naar het grote raam met loden roeden en duwde de zware ruit naar buiten. Piepend ging hij open en koele lucht stroomde naar binnen.

Haar vader leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn armen voor zijn borst. ‘De beslissing is al genomen, Ella.’

‘Misschien verandert u van mening als u moeders verslag over meneer Bauers gedragingen in het verleden leest. Hij was vreselijk! U zult zien dat –’

‘Ik heb er geen invloed op,’ onderbrak hij haar op strenge toon. ‘Het Genootschap van Natuurfilosofen komt naar Keatley Hall en meneer Bauer zal de spreker zijn.’

‘Hoe kunt u zeggen dat u geen invloed heeft?’ wierp Ella tegen, terwijl ze de stut van het raam bijstelde, zodat het open zou blijven staan. ‘Keatley Hall is van u, niet van het Genootschap. U zult toch wel wat te zeggen hebben over wat er onder uw dak gebeurt.’

‘Ik heb mijn goedkeuring al gegeven aan het programma en de gastenlijst. Ik weet dat je wat bedenkingen hebt, maar ik –’

‘Bedenkingen?’ Met een ruk draaide Ella zich om van het raam. ‘Vader, die man heeft megeschreven aan dat afschuwelijke pamflet. Hij beschuldigde moeder van waanzinnigheid, en dan hebben we het nog niet eens over mij. Hoe kunt u zelfs maar overwegen om hem tot Keatley Hall toe te laten?’

Met hernieuwde vastberadenheid liep ze naar het bureau. ‘Deze bijeenkomst is een kans om de ware aard van frenologie aan het licht te brengen. Het idee alleen al dat de vorm en grootte van iemands hoofd zijn gedrag zouden kunnen beïnvloeden, is bespottelijk. Iedereen zal hier zijn. Een beetje scholing, een stevig debat en we kunnen de frenologie te ruste leggen. Ik ben er vast van overtuigd dat moeder dat zou –’

‘Nee.’ Met zijn lichte, waterige ogen keek hij haar recht en vastbesloten aan; een zeldzaam vertoon van gezag. ‘Hawthorne heeft zijn keuze gemaakt en als hoofd van het Genootschap geeft zijn beslissing de doorslag. Ik zal dat niet in de weg staan. Wat we persoonlijk ook van meneer Bauer vinden, hij is een

gerespecteerd man in zijn vakgebied en zal hier op uitnodiging van het Genootschap aanwezig zijn. Ik hoef je er toch niet aan te herinneren dat de steun van het Genootschap de levensader van Keatley School is? Waar zouden we zijn als zij die intrekken? Als er discussie ontstaat, mengen wij ons daar niet in en jij zult hem niet tegenspreken. Ben ik duidelijk?’

Ella blies luidruchtig de adem uit die ze had ingehouden en staarde naar het rustige gazon voor Keatley Hall om haar gedachten weer op een rijtje te krijgen.

Frenologie.

Ze verfoeide het.

Haar moeder en grootmoeder van moeders kant hadden ooit enthousiast kennisgenomen van de nieuwe theorie uit Oostenrijk, maar na verloop van tijd konden de tekortkomingen en misplaatste toepassingen niet langer genegeerd worden. Korte tijd voor haar dood had haar moeder de theorie openlijk afgewezen, maar toen was het pamflet verschenen.

En alles was veranderd.

Er ging geen week voorbij waarin de bizarre dwaling niet op de een of andere manier door Ella's leven weergalmde. Maar nu had hij weten door te dringen tot haar dagelijks leven. Ze had er een hekel aan in de schaduw van zulke geruchten te moeten leven en was vastbeslotener dan ooit om hun onjuistheid aan te tonen.

Haar vaders stem kreeg een zachtere klank, zoals altijd wanneer hij over Leonora sprak. ‘Wat doe je me toch aan je moeder denken. Net als jij kon ze zich vastklampen aan een opvatting en die niet meer loslaten. Ik begrijp je verzet, maar vergeet niet dat niets belangrijker was voor je moeder – en je grootvader – dan deze school. Om die reden laat ik mijn beoordelingsvermogen niet aantasten door woede.’

Ella's blik gleed naar het grote aquarelportret van haar moeder boven de schoorsteenmantel. Ze nam de heldere, kastanjebruine ogen in zich op en de weelderige bos ontembaar ravenzwart haar die zelfs weerstand bood aan een eenvoudige chignon.

Haar vaders woorden brachten haar aandacht terug naar het gesprek. ‘Op dit moment is de toekomst van de school en wat daarmee zal gebeuren als ik er niet meer ben, een grote zorg voor me. Iets wat ook alles met jou te maken heeft, dat moet ik niet vergeten te benoemen.’

De bedrukte stemming in de studeerkamer verschoof bijna voelbaar, alsof een wolk de zon verduisterde. Schuldgevoel nam bezit van haar toen het gesprek een wending nam die ze niet had voorzien.

Vader duwde zich wankel omhoog aan de bewerkte leuning van zijn stoel en stond op. Het helwitte zonlicht viel door het met stof bedekte raam op het westen, accentueerde zijn hoge neusbrug en versterkte de donkere schaduw van zijn ingevallen wang. Met een diepe zucht trok hij zijn geruite vest recht terwijl hij naar het raam liep en over het grote gazon uitkeek.

‘Ik geef toe, dochter, dat ik tekort ben geschoten tegenover jou. Ik stond toe – juichte zelfs toe – dat je je verloofde met meneer Rawlston. Ik meende dat hij een integer man was. Ik had het verkeerd en jij moet met de last van zijn misleiding leven. Ik heb spijt van mijn onoplettendheid.’

Ella’s spieren verstrakten toen de herinnering de kop opstak. Haar verloving met meneer Rawlston was geen liefdesverbintenis geweest, maar zijn plotselinge besluit om de overeenkomst te verbreken, voelde nog steeds als een verraderlijke steek. ‘Hij heeft zijn keuze zelf gemaakt. Dat was uw schuld niet.’

‘Nee, maar het is de plicht van een vader om zijn dochter te beschermen en voorzieningen te treffen. Ik had kritischer moeten zijn.’

De verwachtingen die op haar rustten, waren altijd zonneklaar geweest – en gigantisch. Om Keatley Hall in de familie te houden, moest Ella getrouwd zijn voor haar vader stierf. Dan zou de school, als onderdeel van haar bruidsschat, overgaan in handen van haar echtgenoot, die, in het ideale geval, de rol van hoofdmeester op zich zou nemen. Maar als ze niet getrouwd was, zouden Keatley Hall, de school en al de landerijen in handen van

een verre neef komen, waarbij zij alle rechten op haar geliefde thuis verloor.

Nog maar enkele weken geleden leek haar toekomst veiliggesteld. Meneer Rawlston had haar voornemen om een meisjesschool te openen gesteund en ze waren zelfs begonnen met voorbereidingen om het komende jaar een leegstaand huis op het landgoed om te bouwen tot een kleinere school. Maar toen hij onverwacht de verloving verbrak, liep elk plan – elke droom – abrupt vast. Haar bruidsschat mocht dan uit het legendarische Keatley Hall en de school bestaan, maar daar kwam ook de zware taak bij om de relatie met het Genootschap te onderhouden, en die verantwoordelijkheid maakte veel mannen bij voorbaat ongeschikt.

‘Nu we het over de ongewisse toekomst hebben...’ Haar vaders gekunstelde opgewektheid kon de oplopende spanning niet temperen. ‘Ik heb een oplossing bedacht voor deze hachelijke situatie, die ons verzekert van de steun van het Genootschap voor de volgende generatie leerlingen en onze zorgen kan wegnemen. Ik heb dit onderwerp besproken met Abraham Abernathy.’

Abraham Abernathy.

Het bloed in Ella's aderen stolde.

De klok op de schoorsteenmantel begon luider te tikken. Het briesje dat door het venster waaide, voelde plotseling warm aan. Ze kon bezwaar maken tegen meneer Bauer. Ze kon visies en misverstanden aanvechten, maar hier kon ze niet tegenop.

‘Vader, ik –’

De frons op haar vaders voorhoofd en zijn intense blik legden haar het zwijgen op. ‘Abernathy werkt al jaren op de school. Keer op keer heeft hij bewezen betrouwbaar te zijn en hij kent de interne gang van zaken net zo goed als jij en ik. Ik geloof dat hij oprecht, gelijkmatig en verstandig is. Bovendien is hij bereid om van dienst te zijn in deze situatie.’

Deze situatie. Alsof ze een probleem was waar een oplossing voor gevonden moest worden – een hinderlijke steen op een verder vlak pad.

De stellige toon van zijn stem joeg Ella schrik aan, maar ze wilde niet ten prooi vallen aan haar emoties. ‘Laten we dit eerst bespreken.’

‘Wat valt er te bespreken, Ella? De tijd voor gesprekken is verstreken. Je bent drieëntwintig en ik beef bij de gedachte wat er zal gebeuren als ik opnieuw last van mijn hart krijg. Ik ben ziek. Iedereen kan het zien of zich daar bewust van worden tijdens het symposium. Ik heb een aangenaam leven gehad en veel bereikt, maar wat doet dat ertoe als ik weet dat mijn dochter bij mijn dood een onzekere toekomst tegemoet gaat? Jij, mijn liefste Eleanor, bent het aan je familie verplicht om het werk voort te zetten waar generaties aan hebben bijgedragen, niet om stoffige journalen uit te kammen vol onbenullige mijmeringen en je tegen een frenologist te verzetten die hier de ene dag zal zijn, om de volgende te vertrekken. Begrijp je dat?’

Duizend snedige tegenwerpingen stonden in haar hoofd in het gelid, als waakzame soldaten, klaar om haar te verdedigen. Maar haar keel voelde droog aan. De woorden kwamen niet.

Deze resolute manier van doen kende ze niet van haar vader. Normaal besteedde hij zijn aandacht aan zaken van filosofische of wetenschappelijke aard... zelden aan praktische zaken. Als hij daar uiteindelijk over sprak, had hij zijn beslissing al genomen.

Want hij had gelijk.

Als hij stierf, zou zij niets hebben. Geen familie. Heel weinig geld. En geen noemenswaardige vooruitzichten.

Ze keek naar de journalen die ze op zijn bureau had neergelegd, bijna beschaamd vanwege de moedige opgewektheid waarmee ze de kamer was binnengestapt. Van haar vertrouwen dat haar vader naar haar zou luisteren was even weinig over als van haar hoop voor de toekomst nu de naam van Abraham Abernathy was genoemd als huwelijkskandidaat – de enige die zich aandiende.

‘Dat is precies wat ik bedoel,’ zei hij plompverloren, wijzend op de stoffige, dikke pillen, alsof hij voelde dat haar gedachten afdwaalden. ‘Je moet me hierin vertrouwen en je dwaze obsessie

om het ongelijk van meneer Bauer aan te tonen loslaten. Bezorg niemand kruit voor een aanval tegen je. Als hij ruimte krijgt, zal meneer Bauer zijn eigen graf delven. Dat doen mannen als hij altijd.'

2

Londen, Engeland
Augustus 1820

Het zou zo veel eenvoudiger zijn om te doen alsof hij niet sinds kort beschikte over bepaalde informatie en deze brief helemaal te vergeten. Maar hij *hád* het gehoord en nu hij de waarheid kende, woedde er een morele strijd in zijn binnenste.

Gabriel Rowe verstevigde zijn grip op de ganzenveer en liet zijn onderarm op het bureaublad rusten, maar stopte voordat de punt het papier raakte. Hij talmde, rolde de veer om en om tussen zijn vingertoppen en stelde, niet voor het eerst, vragen bij de wijsheid van wat hij op het punt stond te doen.

Thomas Bauer, de frenologist die de belangstelling van alle natuurfilosofen in de stad had weten te wekken, was een oplichter. Over een paar weken zou meneer Bauer spreken voor het Londens Genootschap van Natuurfilosofen – een vereniging waar Gabriels vader ooit bij betrokken was en waar velen van zijn vrienden en kennissen nog deel van uitmaakten.

Maar hoe langer Gabriel nadacht over het officiële epistel dat hij van plan was te schrijven, hoe absurder het leek. Zou hij zelfs maar serieus genomen worden?

Het amberkleurige licht van de kaarslamp flakkerde tegen de gepleisterde muren van zijn bescheiden kantoor. Buiten teisterde een zware nazomerse regenbui de bruisende Londense straat en verdreef voor even de geluiden van geschreeuw, gepraat, rijtuigen en vrachtkarren. Gabriel tikte met de neus van zijn laars tegen de plankenvloer terwijl hij zijn opties overwoog.

Hij kon deze inlichtingen niet delen met meneer Hawthorne,

het hoofd van het Genootschap, want naar verluidt waren Bauer en hij goed bevriend.

Hij kon niet naar meneer Wilde gaan, de hoofdmeester van de school die Gabriel had bezocht en op wiens landgoed het symposium werd gehouden, want hij stond bekend door dik en dun loyaal te zijn aan het Genootschap en meneer Hawthorne.

Er bleef maar één persoon in het scenario over die beleefd genoeg zou zijn om naar hem te luisteren en misschien een manier zou vinden om iets te doen voor het te laat was: juffrouw Eleanor Wilde. Maar ook dat leek vergezocht.

Voor zijn ogen verscheen het beeld van een temperamentvol jong meisje met wild honingblond haar, door de zon gebruinte wangen en helderblauwe ogen. Toen hij op Keatley Hall studeerde, waren ze vrienden geweest, maar dat was jaren geleden. Gabriel had haar sindsdien niet meer gezien, maar nu en dan dook haar naam op in bepaalde kringen en het gerucht ging dat ze gedreven, onverschrokken en eigenwijs was.

Was het een goed plan om haar aan te schrijven met dit soort informatie?

Hij haalde zijn vingers door zijn verwarde haar, dat dringend een knipbeurt nodig had, blies geërgerd uit en keek naar de stapel schrijfwerk waar hij nodig aandacht aan moest besteden. Testamenten, machtigingen, voogdijschappen en andere wettelijke documenten moesten getekend en opgeslagen worden. Dit soort taken bracht een constante stroom geld in het laatje, maar hadden voor hem weinig waarde en verveelden hem. Gabriels echte passie lag bij zaken van betekenis, die een wezenlijk verschil konden maken.

Meneer Bauer aan de kaak stellen was zo'n belangwekkende zaak. Pragmatisch gezien kon een zaak in dienst van het Genootschap hem een heel nieuwe clientèle opleveren. Nu zijn zus bij hem woonde en van hem afhankelijk was, had hij al het werk nodig dat hij kon krijgen. In het beste geval kon hij het Genootschap – en niet te vergeten de familie Wilde – behoeden voor een beschamende blunder. In het ergste geval riskeerde hij

zichzelf te vervreemden van enkele van de invloedrijkste Londense mannen, omdat hij aan het licht bracht dat zij een grote inschattingsfout hadden gemaakt.

Los van de mogelijke risico's en beloningen, beschikte hij over inlichtingen die niemand anders had en het ging tegen zijn gevoel van eer in om niets te doen tegen een vermijdbaar onrecht.

Gabriel stak de ganzenveer nogmaals in de inktpot en zette de punt op het papier.

Geachte juffrouw Wilde...

Zij zoekt eerherstel. Hij zoekt een vermist meisje.

Samen ontrafelen ze een web van bedrog.

De belofte van Keatley Hall

Ella Wilde is opgegroeid tussen wetenschappelijke theorieën en experimenten. Ze droomt ervan haar eigen meisjesschool te openen om haar kennis door te geven. Maar wanneer haar moeder tijdens een onderzoeksreis in de Oostenrijkse bergen overlijdt, en geestesziek wordt verklaard, is de reputatie van Ella onherstelbaar beschadigd. Met haar droom in duigen wil Ella koste wat kost de waarheid over haar moeder achterhalen. Een wetenschappelijk symposium op Keatley Hall biedt haar de uitgelezen kans om de waarheid te achterhalen.

Gabriel Barriston, een jeugdvriend van Ella, is naar het landgoed teruggekeerd om de verdwijning van een jong meisje te onderzoeken. Hij heeft het vermoeden dat een van de vooraanstaande wetenschappers iets te maken heeft met deze misdaad... Al snel raken de onderzoeken van Ella en Gabriel met elkaar verweven. Terwijl hun professionele samenwerking langzaam plaatsmaakt voor passie, komen er schokkende geheimen aan het licht. Hoeveel durven ze te riskeren voor de waarheid – en voor hun eigen geluk?

Sarah Ladd is gefascineerd door de Regency-periode en schrijft historische romans die geïnspireerd zijn op Britse klassiekers als *Pride & Prejudice* en *Jane Eyre*. Eerder verschenen van haar *De erfenis van Hollythorne House* en *Het bedrog van Cloverton Hall*.

ISBN 9789029740296 NUR 342

9 789029 740296

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT